La Brownie i la Panky

Sota la calor tranquil·la de finals de juny, en una ciutat plena de sorolls, vivien dues germanes de quatre potes anomenades Brownie i Panky. La Brownie, una golden retriever de pèl sedós, era la germana gran protectora. La Panky, una barreja de jack russell amb unes orelles que semblaven sempre alerta, era pura energia i curiositat.

Una tarda, van sentir una conversa que els va gelar el cor.
“La finca necessita reparacions urgents, ens toca anar-nos-en una temporada a un pis petit... no les podrem portar”, va dir la veu trista del seu humà.
Un nus se’ls va formar a la gola. Separar-se de la seva família? Deixar la seva llar?

Dies després, un viatge en cotxe les va portar lluny de la ciutat, endinsant-se en un món de turons verds i aire que feia olor de terra mullada i flors silvestres. Van arribar a Can Penedès, una masia antiga amb les parets color de mel i un jardí que semblava no tenir fi.

Allà les esperaven l’àvia Roser, amb mans suaus i arrugades que feien gust de carícies, i l’avi Lluís, amb somriure tranquil i una xiulada que ho cridava tot.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat

Al principi, tot era estrany. Els sorolls de la masia els feien por, i a les nits, s'acaronaven juntes en una cistella nova, enyorant els batecs familiars de la seva antiga casa. La Panky, normalment atrevida, es quedava quieta al costat de la Brownie.

Però Can Penedès tenia una màgia lenta i pacient.

L'àvia Roser els va ensenyar l'art de la migdiada al sol al porxo. L'avi Lluís, en els seus passejos pel bosc, els va mostrar com rastrejar l'olor dels conills (sense atrapar-los, només per diversió) i quines baies estaven madures per menjar. La Brownie, amb el seu instint protector, va trobar una nova missió: tenir cura del ramat d'ovelles, assegurant-se que cap cadell es perdés. La Panky va descobrir l'alegria de perseguir papallones entre els gira-sols i de jugar a amagar-se amb els gats de la masia, que al final li van concedir el seu respecte.

Va ser durant la Festa Major del poble, assegudes entre la Roser i en Lluís, veient els focs artificials pintar el cel, quan ho van entendre. La Brownie va recolzar el cap suaument a la falda de l'àvia, i la Panky, deixant de banda la seva energia, es va recolzar contra les cames de l'avi. Un gemec profund i content va sortir dels seu pit. Ja no era un "destí temporal". Era la seva llar.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat

El vincle que havien construït no era un substitut de l’amor per la seva primera família, sinó un llaç nou i robust que s’havia teixit juntament amb el vell, fent-lo més fort.

Va arribar el dia del retorn. Quan el cotxe de la seva família va aparèixer pel camí de terra, el cor els va fer un bot d’alegria i, també, amb una punteta de tristesa. Van córrer cap a ells, lladrant d’emoció, llepant cares conegudes entre salts de pura felicitat.

Però abans de pujar al cotxe, la Brownie i la Panky es van girar una última vegada cap a la Roser i en Lluís. Amb un gest que semblava un acord, els van donar una última i afectuosa picada de mà, un “gràcies” mut i pelut.

Ara, a casa seva a la ciutat, la Brownie i la Panky tenen dos llits, dos bols i el doble d’amor als seus cors. I quan tanquen els ulls per dormir, a vegades somien amb l’olor del pa acabat de coure de l’àvia Roser, la xiulada de l’avi Lluís cridant-les a passejar i la pau infinita d’un estiu a Can Penedès, on van aprendre que l’amor, en qualsevol forma que arribi, sempre troba la manera d’arrelar.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat

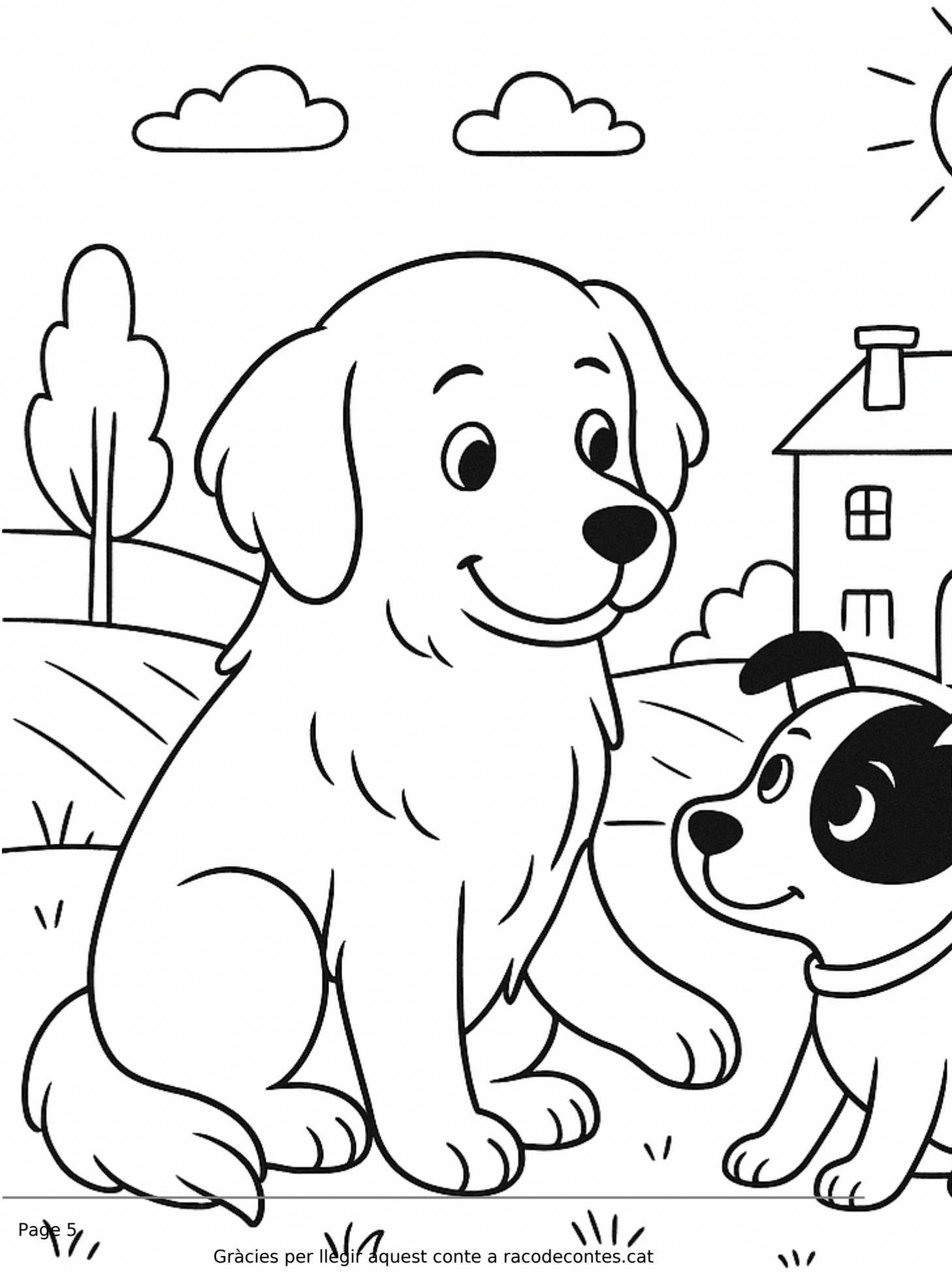

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat